

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: N. N. T., nar. X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní
Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č. j. OAM-645/BA-BA01-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č. j. OAM-645/BA-BA01-BA06-PS-2024, byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Současně byla dle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba zajištění do 6. 11. 2024. Žalobce toto rozhodnutí napadá s tím, že neměl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

být vůbec zajištěn, napadené rozhodnutí nebylo řádně zdůvodněno, jeho žádost o mezinárodní ochranu není účelová, žalovaný řádně neodůvodnil nemožnost využití tzv. zvláštních opatření a řádně nebylo zdůvodněno ani rozhodnutí o délce zajištění.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela neadekvátní jeho povaze a dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací. Žalovaný je ve všech případech povinen zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. V napadeném rozhodnutí ale chybí jakékoli odůvodnění toho, že žalovaný nevyužil žádného ze zvláštních opatření podle § 47 ZoA. Žalovaný rovněž blíže nespecifikoval, jaké jednání by žalobce měl změnit, aby přesvědčil žalovaného, že bude respektovat zvláštní opatření. V případě existence důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA navíc nelze paušálně vyloučit možnost uložení zvláštního opatření.
3. Žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze toliko oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Primárním důvodem jejího podání je důvodná obava o život a zdraví, neboť žalobce by byl v případě návratu do země původu vystaven pronásledování svými věřiteli, u nichž má vysoký dluh. Žalobce se v dluhové pasti ocitl nezaviněně, protože v době zapůjčení finančních prostředků neměl nejmenší tušení, že činnost jeho věřitelů je ilegální a že se jedná o lichvu s nevybíravým způsobem donucování ke splnění dluhu s úroky, které neodpovídají dobrým mravům.
4. Žalovaný své závěry opakovaně staví na skutečnosti, že žalobce se na území členských států EU nachází neoprávněně a zároveň zde pracuje bez příslušného oprávnění. Žalobce připomněl, že mu v ČR ani v jiném členském státě EU nebyla uložena povinnost území opustit až do momentu jeho zajištění. Žalobce svým jednáním proto nemařil žádné rozhodnutí. Žalobce se na území ČR ani nedopustil žádné trestné činnosti. Přitom NSS v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, konstatoval, že pouze na základě neoprávněného pobytu žalobce nelze vyloučit uložení zvláštních opatření.
5. V napadeném rozhodnutí absentuje transparentní a přezkoumatelné zdůvodnění stanovené doby zajištění. Odůvodnění neobsahuje dostatek informací a úvah žalovaného, které ho vedly k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění a lze v jeho případě hovořit o nutnosti stanovení maximální přípustné doby zajištění. Doba zajištění žalobce je stanovena v rozporu se zákonem. Žalobce upozornil na mimořádnost institutu zajištění cizince. Délka zajištění nesmí přesahovat dobu přiměřenou ke sledovanému cíli.
6. Je třeba také vyzdvihnout skutečnost, že žalobce má zajištěné ubytování v Tachově, a v případě uložení zvláštního opatření v něm může nadále bydlet. To by bylo o poznání ekonomičtější, než když je nucen využívat pobyt v pobytovém středisku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá nahlášenou pobytovou adresu, čímž chce poukázat na nemožnost uložení zvláštního opatření. Žalobce nerozumí, proč by tato skutečnost měla být pro účely zajištění relevantní. Žádná podmínka ve smyslu nutnosti nahlášení adresy v ZoA není.
7. Žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť se nedopustil namítaného porušení zákonných ustanovení. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů při rozhodování vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům ho tyto úvahy vedly.
9. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by mu bránily v dřívějším podání žádosti. Existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s účelem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevystoval, ačkoli deklaroval, že mu v zemi původu nic nehrozí a že vystupuje dobrovolně. S ohledem na výše uvedené argumenty žalovaný došel k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území ČR vystovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí.
10. Z postupu žalobce je zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření, které by mu žalovaný uložil. Podle žalovaného by uložení zvláštního opatření podle § 47 ZoA nebylo v případě žalovaného účinné. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS, podle níž účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zabezpečit efektivní kontrolu nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 ZoA. Žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhoval, aby soud jednání nařídil, a ani z pohledu soudu v projednávané věci nevystala potřeba konání jednání.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
15. Dle § 46a odst. 5 ZoA: „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Se žalobcem je nutno bezvýhradně souhlasit potud, pokud odkazuje na to, že zajištění podle ZoA je rozhodnutím se závažnými dopady do jeho základních práv a svobod (srov. čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech). Proto rozhodování o něm musí být pečlivé, svědomité a musí vycházet z dostatečně objasněných skutkových okolností individuálního případu.
17. Z citovaného § 46a odst. 1 písm. e) ZoA vyplývá, že zákon rozhodnutí o zajištění z tohoto důvodu podmiňuje naplněním celkem tří předpokladů. Především musí být splněno, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců. Dále musí existovat oprávněné důvody k domněnce, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově (pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet), ačkoliv bylo možno o tuto žádost podat dříve. Poslední podmínku představuje závěr, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.
18. Podle § 47 odst. 1 ZoA: „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
19. Žalobce tedy oprávněně v žalobě uvádí, že žalovaný je povinen ve všech obdobných případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Není však pravdou, že by se v posuzované věci žalovaný možností aplikace tzv. zvláštních opatření vůbec nezabýval. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí se totiž podává, že žalovaný vyšel ze skutkových zjištění, podle nichž žalobce pobýval po skončení platnosti svého víza od 16. 3. 2022 na území ČR nelegálně, čehož si byl vědom (sám to zmínil při své výpovědi policii zachycené v protokolu z 5. 5. 2024), policejní hlídce se prokazoval padělaným občanským průkazem Polské republiky (přičemž o tom, že jde o padělaný doklad rovněž věděl, jak plyne rovněž z jeho výpovědi zachycené v protokolu o výsledku ze dne 5. 5. 2024) a na území ČR nelegálně pracoval. Přihlédnuto bylo také k tomu, že žalobce byl nejprve podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 6. 5. 2024, č. j. KRPP-67471-3/ČJ-2024-030022, a následně mu bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 6. 5. 2024, č. j. KRPP-67119-18/ČJ-2024-030022, uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 ZPC uloženo správní vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce až dne 11. 5. 2024 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Z napadeného rozhodnutí se rovněž podává, že žalovaný přihlédl i k tomu, že žalobce není nikde v ČR hlášen k pobytu, sám neuvedl žádné překážky, jež by mu bránily ve vycestování, na území ČR nemá žádné rodinné vazby.
20. Na základě těchto skutečností poté žalovaný mj. konstatoval (str. 4 napadeného rozhodnutí), že má za prokázané, že by žalobce v případě svého propuštění ze zajištění po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany pokračoval ve skrývání se před státními orgány, aby mohl navázat na svou nelegální činnost za účelem zajištění výdělku, který je jediným cílem jeho pobytu v ČR. Z postupu žalobce je tak žalovanému zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze předpokládat, že by žalobce respektoval zvláštní opatření dle ZoA, která by mu žalovaný uložil.

21. Z toho je zřejmé, že žalovaný se možností uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 ZoA zabýval, jakkoli své úvahy vyjádřil velmi úsporně. Přestože by tedy soud považoval za optimální, pokud by žalovaný ke zdůvodnění svého postupu přistupoval pečlivěji, z hlediska zákonnosti jeho rozhodnutí ob stojí. V této souvislosti lze připomenout závěry obsažené v rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021-50, podle nichž nelegální pobyt na území, zajištění dle ZPC, uložení správního vyhoštění a až následné podání zjevně účelové žádosti o mezinárodní ochranu svědčí o nerespektování právního řádu ČR a o snaze vyhnout se za každou cenu realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě není namístě aplikovat zvláštní opatření dle § 47 ZoA. Již ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, přitom NSS konstatoval: *„Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážít osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.“*
22. Hodnoceno optikou těchto judikatorních závěrů lze tedy konstatovat, že žalovaný postupoval ve své úvaze o možnosti v žalobcově případě aplikovat zvláštní opatření podle § 47 ZoA zákonným způsobem, když přihlédl ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se žalobcovy pobytové minulosti na území ČR, jeho přístupu k plnění svých zákonných povinností, přihlédl ke stavu řízení a k žalobcovu zázemí v ČR. Jeho závěr, podle něhož nelze v žalobcově případě předpokládat, že by případně plnil jemu uložené zvláštní opatření, lze proto považovat za důvodný a podložený.
23. Postup žalovaného proto není v rozporu se závěry obsaženými v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, na něž žalobce poukazuje, naopak z nich vychází, jak soud odůvodnil výše. Žalovaný nijak nerozporuje, že k zajištění žalobce mohl přistoupit teprve po relevantním zvážení, zda v jeho případě není možno využít zvláštní opatření dle § 47 ZoA, ale na podkladě konkrétních zjištění dospěl k závěru, že v žalobcově případě těchto zvláštních opatření využít nelze. Nejednalo se tedy o žádný paušální závěr vylučující možnost uložení zvláštního opatření vůbec, ale o vyvození odpovídajících právních důsledků ze zjištěných skutečností.
24. Tvrdí-li pak žalobce, že svou žádost o mezinárodní ochranu nepodal ve snaze toliko oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění a že důvodem této žádosti je důvodná obava o život ze strany tzv. černých společností, jímž žalobce dluží, nejedná se podle názoru soudu o tvrzení relevantně zpochybňující závěry žalovaného, podle něž se o účelovou žádost o mezinárodní ochranu jedná. Soud především konstatuje, že obecně se od žadatelů o mezinárodní ochranu očekává, že svou žádost podají bezprostředně poté, co k tomu mají příležitost (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). Žalobce však se svou žádostí váhal nejen po dobu, kdy na území ČR pobýval na základě víza opravňujícího jej k sezónní práci, ale vědomě i poté co, již na území pobýval bez jakéhokoli pobytového oprávnění (a navíc se vědomě prokazoval padělaným průkazem totožnosti). Žalobce přitom tento svůj postup nevysvětluje, netvrdí a tím méně prokazuje

jakékoli skutečnosti, které mu snad ve dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochrany bránily.

25. Není věcí soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce dle ZoA zvažoval důvodnost nebo nedůvodnost samotné žádosti o mezinárodní ochranu; k tomu je určeno samostatné řízení. Soud je povinen se toliko zabývat zákonností samotného zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 101/2017-36). Jako nadbytečná je proto třeba hodnotit žalobcova tvrzení týkající se toho, proč se ve své vlasti ocitl v dluhové pasti, jaké měl povědomí o činnosti tzv. černých společností atd. Přitom soud zdůrazňuje, že účelová žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. e) ZoA nemusí nutně být současně také žádostí zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) ZoA (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016-25). Je však možno uzavřít, že indicie, které žalovaného v posuzované věci vedly k závěru, že má oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově (tj. jen z důvodu vyhnout se realizaci uloženého správního vyhoštění), jsou dostatečné; soud zdůrazňuje, že žalovaný není povinen prokazovat, že žádost o mezinárodní ochranu skutečně je účelová, ale právě jen to, že existují oprávněné důvody domnívat se, že tomu tak je. To je v daném případě splněno. Žalobce měl časový prostor k podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se skutečně obával o svůj život, od svého příchodu na území ČR dne 22. 10. 2021, až do doby kdy byl zajištěn podle ZPC (6. 5. 2024), ale tuto možnost bez jakéhokoli jím tvrzeného důvodu nevyužil a se svými obavami se žalovanému svěřil až v zařízení pro zajištění cizinců, kam byl umístěn za účelem realizace vydaného správního vyhoštění. Jak už na to soud v tomto rozsudku opakovaně poukázal, v mezidobí se žalobce vědomě na území ČR zdržoval neoprávněně (po skončení platnosti jeho víza na jaře 2022) a bez cestovního pasu (ten prý v září 2023 předal panu N. V. H., aby mu zařídil pobytové oprávnění, což dosud neučinil) a posléze se policii a zaměstnavateli prokazoval padělaným průkazem totožnosti Polské republiky. Porušením zákona je přitom již samotný pobyt cizince na území bez pobytového oprávnění, resp. bez cestovního pasu. Není tedy třeba se na území zdržovat v rozporu s již uděleným zákazem pobytu či příkazem opustit území, aby se cizinec dopouštěl porušení svých zákonných povinností. V kontradikci s nynějšími tvrzeními o obavách z tzv. černých společností pak stojí žalobcovo tvrzení, podle něhož si padělaný polský doklad pořídil, protože chtěl v ČR legálně bydlet a pracovat; v dané době (ze správního spisu se podává, že se jedná o duben 2024) tedy ještě neměl v úmyslu stát se poživitelem mezinárodní ochrany. Nevěrohodně pak vyznívá tvrzení, že zrovna poté, co byl zadržen, mu telefonicky jeho manželka sdělila, že jeho rodině vyhrožovali převaděči, jejichž jména sdělil policii.
26. Zmiňuje-li žalobce rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, je především nutno uvést, že ten se týká zajištění podle ZPC, nikoli zajištění podle ZoA. Oba instituty přitom nejsou totožné, nemají stejný účel, a proto nelze judikatorní závěry dopadající na jeden z nich mechanicky přenášet na druhý. Institut zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA má sloužit především tomu, aby stát mohl vykonávat efektivní kontrolu nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35). Ani skutkové okolnosti nyní projednávané věci pak nejsou shodné se skutkovou situací, z níž vychází žalobcem citovaný rozsudek NSS: u žalobce nebyl zjištěn „jen“ nelegální pobyt, absence cestovního dokladu a nelegální práce, ale také obstarání si padělaného dokladu totožnosti, kterým se prokazoval jak zaměstnavateli, tak policii; jinak řečeno, žalobce se vědomě pokoušel získat výhodu tím, že uvede státní orgány v omyl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ohledně své totožnosti. To samo o sobě lze nazvat kvalifikovaným proviněním. Ve svém souhrnu pak tato zjištění vypovídají o účelovém chování žalobce a nízkém respektu k domácímu právnímu řádu a státním orgánům.

27. Konečně se soud zabýval i stanovenou délkou zajištění. Soud především konstatuje, že při rozhodování o délce zajištění žalovaný respektoval zákonné omezení, podle něhož maximální doba zajištění činí 180 dnů. Z tohoto pohledu nelze dané rozhodnutí považovat za *prima facie* nezákonné. Žalovaný tuto délku zajištění zdůvodnil tím, že žalobcovu žádost nelze hodnotit jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) ZoA, protože jejím jediným důvodem není snaha vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Žalobce také může v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, proto nelze vyloučit, že bude nutno ji posoudit standardně, tj. z hlediska naplnění podmínek § 12, § 13, § 13, § 14, § 14a a § 14b ZoA. Z toho důvodu zvolil žalovaný v posuzovaném případě právě maximální dobu zajištění dle § 46a odst. 5 ZoA, která navíc koreluje se lhůtou pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 1 písm. a) ZoA. Soud má za to, že žalovaný v tomto směru postupoval zákonným způsobem. Je-li účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA mj. také zajištění realizace uloženého správního vyhoštění, je s ohledem na žalobcovu pobytovou minulost a podvodné jednání rozumné stanovit délku zajištění spíše delší než kratší tak, aby pokud možno pokryla celou potřebnou délku správního řízení. Takto stanovenou dobu má proto soud za odpovídající okolnostem projednávané věci.
28. Pokud žalobce poukazuje na to, že má zajištěné ubytování v Tachově, Bělojarské ulici, vyrozuměl soud ze správního spisu (viz str. 3 rozhodnutí o zajištění žalobce dle ZPC ze dne 6. 5. 2024), že se jedná o ubytování poskytnuté žalobci jeho zaměstnavatelem, společností Guty, k němuž (nelegálně a za použití padělaného průkazu totožnosti) nastoupil krátce před svým zajištěním dle ZPC, konkrétně 26. 4. 2024. Je proto minimálně pochybné, zda takové ubytování vůbec bude mít žalobce k dispozici, pokud u tohoto zaměstnavatele nebude pracovně činný, což za stávající situace ani nemůže být. Ostatně, sám při výslechu na policii dne 5. 5. 2024 uvedl, že jde o ubytování závislé na zaměstnání, sám k němu nemá žádnou smlouvu. V žalobcově případě lze tedy stěží akceptovat, že má zajištěné bydlení, což dále prohlubuje obavy o to, aby byl v dalším průběhu řízení pro správní orgány dostupný a aby nebyl mařen výkon uloženého správního vyhoštění. V dalším soud odkazuje na již shora řečené, totiž že v žalobcově případě nejsou splněny podmínky pro použití zvláštních opatření dle § 47 ZoA. Není proto namístě spekulovat o tom, jaký postup by byl ekonomičtější, když tu je důvodná hrozba, že by žalobcovo propuštění ze zajištění, byť za stanovení zvláštního opatření, znesnadnilo eventuelní realizaci žalobci uloženého správního vyhoštění.
29. Závěrem soud konstatuje, že žalobcem prezentovaný seznam ustanovení správního řádu a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech nepovažuje za žalobní bod. Absentuje v něm totiž jakékoli skutkové vyličení podstaty námitky [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Proto je soud nebude nijak vypořádávat.
30. Soud nepřehlédl, že žalobce navrhl, aby jeho žalobě byl přiznán odkladný účinek. O tomto návrhu však soud samostatně nerozhodoval, protože ve věci samé rozhodl prakticky bez jakéhokoliv odkladu.

Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku ji proto zamítl.
32. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. června 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce